

1.

Helsingfors 12 April 1857.

Lieber Papius!

Huru otåligt och till sist-
ne hopplost jag väntat några
rader af dig, är nu öfverflö-
digt att berätta. Ditt kärkom-
na och vänskapsfulla bref
af den 26 Mars har åter för-
sonat mig med din penna,
som jag redan ansåg ha
glömt all annan skrifkonst
än partiturets. Hade du
skrifvit aftare, skulle du
också fått till belöning
små Helsingforska skild-
ringar - fattiga nog i sig

sjelfva, men ändå ej utan
intresse från den ort, der
allt är dig så bekant, och,
som jag dock tror, ätskil-
ligt kärt. Men hvad är
det värdt att tala om?
Ditt bref, så utförligt och
uppriktligt, har gjort mig
på det hela ett stort nöje
och jag tackar dig därför
på det varmaste.

Jag säger: på det hela
ty visst har jag med för-
trytelse läst den nogligen,
med hvilken från några
håll din musik blifvit
behandlad och allt hvad
du slitit andt för den.
Jag ser dig så lifligt fram,
för mig alla de gåinger
du kom till mig, när

K. G. J. gafs här, med de
orden redan uti tamburen:
„Ja, kära Popelius, nu är det
slut, Alles herunter, ich steh'
nicht aus“ och ändå, när
vi rådgjort en stund, så hit-
tade vi ändå, alltid till-
sammans på någon utväg,
och så gick det ändå. Wi
sade också här den 2. De-
cember, oss emellan, vi dina
vänner, som mindes dig
den dagen och drucko på
qvällen emellan din skål
vi sade oss emellan: „i dag
har Tacius mer än en gång
bytt om sin yllestjorta.“
Jike trodde vi ändå att
du stot så vudt. Men det
lär väl vara ett öde, att
mästaren vanligen får med

tusen sorger betala der glæd-
kan gør tusende andre.
Sant sàger du: når år
man nåsin wæjd med
sitt eget verk? Nej, om
himmeleus englar sjønge
dine vakre visor, skulle
du sàga: det tempo år for
længsamt eller det tempo
år for fort. Oh så år det
med oss alle, vi som ej
ha den lyckan, som som
lige ha, att beundra oss
sjelwa öfver au måtta
Når förmå vi någonsin
ge tan eller lif åt idea-
let, sådant vi tänkt det.
Mindre beroende år vi
vi poet, än vi komposi-
törer; men tror du väl
att det år många som

Pacius 12.4.57

därför riktigt förstå oss?
 Lärskildt en dramatisk författars
 ja, han är sannver-
 ligen föga bättre lottad,
 än kompositörer. Samma
 kostar som du har jag
 också öfverlevat. Till slut
 på vi ändå vara nöjda med
något, som du själf också
 verkert bekännes, och den
 tid skall komma, det tror
 jag visst, när de glada
 minnen af din Stockholm,
 ska jagt stiga framom
 de ledsama. Det vill myg-
 het säga att ha lyckats, så
 som du lyckats, den förste
 i den genre af nordens
 kompositörer; och särvidt
 jag erfarit, äfven utom
 ditt bref, ha dina toner

fått många vänner i Stock-
holm, och ditt namn har
gått utöfver Finlands grän-
ser, öfver Sverige än längre
bort. Det är dock värdt
många yllshjortar. Mindre
för äran, än för det erkän-
nande hvarje konstnär be-
höfver. Och det förtjenar
du ärligt. Det är en heder
till för vår "fag" att ha
brutit dig väg ändå. Hur
många är behäfde ej "Wat-
tendragaren", om jag min-
rätt, och så många andra,
sedan högt prisade arbeten,
innan de ens kommo på
scenen! - Nu skall du
fort sköta din halsa och
hvila dig uti vår - och
sommargräska. Under-

tiden skall du skicka
ditt partitur, sådant det
är, - slitet som den fara
hvilken fört bataljonen till
segen, - till Köpenhamn
och, om möjligt, samtidigt
med tyska texten till Ham-
burg, men om det icke blir
absolut nödigt att själv vara
med, så vore det beqvämast
och trefligast att låta styck-
ket flyga dit på vingarna
af sitt Stockholmska rykte,
medan du badar, äter
smultron, dricker Majtrank
och sjunger små visor med
din Maria. Låt stycket
sköta sig själv och rågon
god vän se åt att det
behandlas så meniskt
som möjligt. Du skref

engång till Oskar att du
ej läser tidningarna. Det
är också det klokaste.

De kunna hjälpa eller stjäl-
pa för ögonblicket, men nog
går det goda, nog faller
det dåliga dem förutan. -

Dina anmärkingar om
texten till H. C. G. under-
skrifver jag fullkomligt.
Det var det första försöket,
churu kritikens glömt en
så obetydlig omständig-
het. En annan gång skul-
le både du och jag skrif-
va annorlunda. Denna
andra gång skall rändas
för dig, men icke för mig.
Jag skrifver ingen libretto
mer. Hvarföre skulle jag
också vidare utsätta mig

Paeius 12. 4. 57

3.

att bedömas dramatiskt,
när jag skrifvit musikaliskt.
Låt för all del Bjursten försö-
söha. Det vore roligt att se
hans min, när han får
skrifva tre eller fyra gån-
ger om det mesta, lägga
till och ta ifrån, som mu-
siken vill ha det. Jag tän-
ker det skall vara alla
librettos öde, åtminstone
alla de första. Och därför
äro vi lika goda vänner
för det. Nej, låt hvarje genre
stå sitt kast så godt den
kan, operan som musik,
dramen som dram, och
utveckla sig så som hvarde-
ras skilda väsen det för-
drar. Jag har haft två
bref af Josephson nu nyligen.

I det ena säger han sig icke
väga ihop med S. Maria,
utan begär en ny libretto.
I det andra vill han ändå
ta ihop med henne, bara
vi finge rådplåga en smula.
Jag har svarat honom att
jag ger S. Maria tusan, och
vill han ha något, skall
han få, icke en operatext,
utan en Ode Symfoni, hvar-
till jag skickade planer.
Få se hvad han svarar.

— Jag kom från Paris med
samma uttryck som du,
nemligen att den moderna
operan går med stora steg
sitt förfall till möte. Och
det icke oförskyllt. Doni-
zotti, Meyerbeer & Komf. ha
hujorerat sina texter efter

bästa förmåga. Därefter har
publiken kunnat höra Donizetti
& Meyerbeer och, i stället
att höra på musik, hört
på den eller den sångers-
skan i den eller den ori-
an. Därefter har baletten
i sin tur kunnat sån-
gerna, så att till slut
knappast någon hör uppå den,
utan alla lorquerna på
dansöserna. Ändtligen
ha dekorationsvärderna kunnat
kunnat baletten, så att till-
ochmed den blivit en
småsak mot skridskoläp-
ningar och andra Pappo-
konster. Grundfelet, det
är min öfvertygelse, ligger
i operans dramatiska pre-
tentioner, som den aldrig

kan uppfylla. Operan är
och förblir lyrik, såframt
den vill vara någonting
alls, och du skall få se
att den reform, som fram
tiden bär i sitt sköte,
votingen menar bort det
dramatiska gyckelverket
eller menar bort - hela o-
peran. Fröet till operans
(utmärket för) fall ligger redan i dess
äldsta och skönaste ska-
pelse - eller hvad menar
du om Trolleflöjters, Don
Juans, Triskyttens depora-
tioner? - Var lugn, icke
är din sköna jagt ändå
förgäflres; din ballad, dina
herrliga finales, duetten och
att det bästa, skola öfver-
leva förnerna för deras

första uppträdande. Apropos,
det förundrar mig att in-
gen del af musikern ännu
 varit synlig i tryck. Du
har kanske vågrat dertill,
för att ej få flera françaises
på halsen. Nog hade jag
gerne önskat se ett tryckt
ex. af min text efter Glock-
holms tillshåring. Kan
du, så skicka mig den, jems-
te fru Hedins porträtt. Jag
gissar det blif nödvändigt
att utstryka Leonoras reci-
tativet i 3:dje aktens fi-
nal? Se der ett prof på
det nyssnämnda dramatiska
ofoget. Judarne — ja, hvar-
för strök man ej ut hela
det sällskapet, när man
strök musikern, det är mig

en gäta. Jolin tyckes likaså
litet som andra begripit
judarnes mening i stycket,
icke att stå der som en ut-
sliten rolighet, utan att,
till motvigt mot det senti-
mentala, vara en satir
på den fosterländska ten-
densen. - Kruiggår Cavalli-
us det nya reglementet
första gången det vordt
tillämpas, så måste den
vara något kryphål, t. ex.
att det gäller blott infödde
svenskar. Likväl har jag
ej tro, att han ännu
ge dig ett honorarium,
hälften mindre än
hvad du erhåll i det
lilla Helsingfors - så
mycket mer, som din

vittelse i Stockholm väl
redan kostat två gånger
för mycket. Låt de eko-
nomiska beräkningarna
oss emellan vara, tills vi
få se om jag erhåller något
för tryckningen och försälj-
ningen af sångtexten - den
ha de tid att betala, ty
annars vore det ett in-
grepp i förlagsrätten -
och allrahetst skulle jag
se att de betalade den
helst något liberalt, så att
du juige behålla ditt ho-
norarium utan efter-
räkningar. Du rådde mig
att låta trycka hela texten
- det kunde ha haft sin
nyttan därför att det dra-
matiska elementet då blif-

vet riktigare förstådt, men
det var omöjligt af två
skäl, dels emedan hgl.
theatern sålde sängtecken
för 8 sk. bko och dels eme-
dan jag icke kunde skic-
ka ut den med de för
mig obekanta godtyck-
liga ändringarna i Stock-
holm.

[Brevet 1 sidor i 4^e uttrycken
ej fullständigt. Ingenting af skulpten
på de två bred marginalerna]

Skrif nu på - och lät mig
utan all förskoning skrif-
va om, lägga till och rätta
mig efter dig, - beder med
godt hopp

din tillgifne vän och tjennare
L. Topelius.